

5. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH (ROGATE)

S plesáním to oznamujte, všude rozhlašujte, rozneste to až do končin země: Hospodin vykoupil svůj lid. Aleluja! (Izajáš 48, 20)

Skutky 16, 9-15: Pavel měl v noci vidění: Stanul před ním jakýsi Makedonec a velmi ho prosil: „Přeplav se do Makedonie a pomoz nám!“ Po tomto Pavlově vidění jsme se bez váhání chystali na cestu do Makedonie, protože jsme usoudili, že nás volá Bůh, abychom tam kázali evangelium. Vypluli jsme tedy z Troady a plavili se přímo na ostrov Samothráké a druhého dne do makedonské Neapole. Odtud jsme šli do Filip, které jsou nejvýznamnějším městem té části Makedonie a římskou kolonií. V tomto městě jsme strávili několik dní. V sobotu jsme vyšli za bránu k řece, protože jsme se domnívali, že tam bude modlitebna; posadili jsme se a mluvili k ženám, které se tam sešly. Poslouchala nás i jedna žena jménem Lydie, obchodnice s purpurem z města Thyatir, která věřila v jediného Boha. Pán jí otevřel srdce, aby přijala, co Pavel zvěstoval. Když byla ona a všichni z jejího domu pokřtěni, obrátila se na nás s prosbou: „Jste-li přesvědčeni, že jsem uvěřila v Pána, vejděte do mého domu a buďte mými hosty“; a my jsme její naléhavé pozvání přijali.

Zjevení 21, 10.22 - 22, 5: Ve vytržení ducha mě vyvedl na velkou a vysokou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha. Avšak chrám jsem v něm nespatriil: Jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek. To město nepotřebuje ani slunce ani měsíc, aby mělo světlo: září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek. Národy budou žít v jeho světle; králové světa mu odevzdají svou slávu. Jeho brány zůstanou otevřeny, protože stále trvá den, a noci tam už nebude. V něm se shromáždí sláva i čest národů. A nevstoupí tam nic nesvatého ani ten, kdo se rouhá a lže, nýbrž jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života. A ukázal mi řeku živé vody, čiré jako křišťál, která vyvěrala u trůnu Božího a Beránkova. Uprostřed města na náměstí, z obou stran řeky, bylo stromoví života nesoucí ovoce dvanáctkrát do roka; každý měsíc dozrává na něm ovoce a jeho listí má léčivou moc pro všechny národy. A nebude tam nic prokletého. Bude tam trůn Boží a Beránkův; jeho služebníci mu budou sloužit, budou hledět na jeho tvář a na čele ponosou jeho jméno. Noci tam již nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem a budou s ním kralovat na věky věků.

Jan 14, 23-29: Ježíš řekl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává má slova. A slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. Toto vám pravím, dokud jsem s vámi. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí! Slyšeli jste, že jsem vám řekl: Odcházím – a přijdu k vám. Jestliže mě milujete, měli byste se radovat, že jdu k Otcí; neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to nyní předem, abyste potom, až se to stane, uvěřili.“

Přímluvce, Duch svatý

Slyšeli jsme Ježíšovu řeč ku učedníkům na rozloučenou, která je i pro nás velkým povzbuzením. Náš Pán Ježíš Kristus nás neponechává v tomhle světě osamělé a bez pomoci. Zanechává nám svůj pokoj a oznamuje příchod Přímluvce, kterého pošle Otec jeho jménem. Kdyby prostě vstoupil na nebesa – s tím, že už toho pro nás přece udělal docela dost – kdyby se Pán Bůh po Ježíšově ukřižování a vzkříšení ze světa definitivně stáhnul a nechal pokračování čistě na nás, jeho dílo tady na zemi by rychle skončilo. Bez Ducha svatého by

vůbec neexistovala církev. Učedníci by se rozešli a vrátili každý ke svému řemeslu a tím by všechno skončilo.

Mnozí lidé vkládají nemalé naděje do člověka, do jeho schopnosti konat dobro a měnit svět k lepšímu. A jiní se zase domnívají, že jedině, co nám tu Ježíš zanechal, je právě vzor, jak se máme chovat. Ukázkou dokonalé morálky.

Ježíš jistě je také morálním vzorem. A člověk dokáže ohromnou spoustu velikých a krásných věcí, o tom není sporu. Ale jedno žádný člověk nedokáže: sám sebe vyprostit z moci zla, vrátit se k živému Bohu a smířit se s ním.

Kdyby Pán Bůh nedával nám lidem až dodnes svého svatého Ducha, byli bychom touhle dobou každý a každá na své zahrádce, u svého oblíbeného televizního programu, surfovali bychom po internetu – anebo možná ještě spinkali. Vůbec bychom se neznali.

Ale Pán Bůh nás tu neoponechal jako sirotky. Poslal nám svého Ducha Parakléta, to znamená advokáta, Pomocníka, Přímluvce a Utěšitele, který nám pomáhá ve složitých a těžkých chvílích, přimlouvá se za nás u Boha a těší nás.

Duch svatý není jen nouzovým řešením, jakousi slabou náhražkou Kristovy přítomnosti, ale plnohodnotným zástupcem. Proto nás může naučit „všemu“ a připomenout nám „všechno“, co nám Kristus chce předat, všechno, co jako jeho učedníci a učednice potřebujeme znát.

Evangelista Jan tady zobrazuje Ducha svatého především jako „Učitele“, který bude vyučovat a připomínat. Proto stojí za to zdůraznit, že Duch svatý opravdu není pouze Duchem citů. Mít Ducha Kristova neznamena především ujíždět na vlně nekonečné citové euforie, prožít život v extázi. Ovšem právě tak není pouze Duchem vědomostí, který by z nás udělal „všeznátky“. Jako Duch Kristův nám připomíná slova a činy pozemského Ježíše.

Ovocem Ducha svatého a zároveň Ježíšovým odkazem všem učedníkům a učednicím je také pokoj. Určitě každý z nás aspoň někdy zatouží po klidu, po chvilce pokoje a utišení. Je příjemné svalit se po těžkém pracovním dni doma do křesla nebo vyrazit na procházku a nechat všechny starosti aspoň na okamžik za sebou. I tyhle chvíle pokoje jsou zajisté dobrým Božím darem. Ale přece jenom pomíjejí.

Ovšem pokoj, který nám zanechává Ježíš, zůstává. Není jen dočasným příměří, klidem zbraní před další bitvou. Je to pokoj s Bohem. Tento pokoj znamená, že naše věc je u Boha v pořádku, nic nás od Boha nedělí. Tento pokoj s Bohem nám nikdo nemůže jen tak vzít. Proto se naše srdce nemusejí třást a děsit, i když se kolem nás i v našich životech ještě děje leccos, co nás zneklidňuje a nahání nám strach.

Můžeme žít v novém vztahu k Bohu, protože se sám Bůh rozhodl v nás přebývat svým Duchem. Ježíš prošel temnotami smrti a hrobu, aby nás uvedl do vztahu vzájemné lásky. Je to Duch svatý, kdo nám dosvědčuje, že jsme milované Boží děti. To on nás shromažďuje k Božímu slovu a ke stolu Páně a povzbuzuje nás k vyznávání Krista.

Duch svatý nás spojuje s Otcem i Synem poutem lásky. V Duchu svatém je Bůh s námi. Je v nás. Právě Duch svatý umožňuje, aby se vztah vzájemné lásky mezi věřícími a Bohem i mezi námi navzájem nepřerušil, ale trval a dál se rozvíjel.

Duch svatý o lásce svědčí, a také nás k lásce povzbuzuje. Ono nestačí pouze uznávat Boží a Ježíšovu existenci, nestačí jen „mít“ Ježíšova přikázání, vědět o nich. „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo,“ říká zcela prostě Ježíš. Teprve ve vztahu vzájemné lásky, když přijímáme k nám přicházející Boží milost a s důvěrou na ni odpovídáme, se věci začnou měnit. A pak do našich životů i do světa, trápeného mnohými temnotami, sváry a nepokoji, začíná prozařovat něco z pokoje Božího království.